

Publicació interna editada
per la Delegació del País
Valencià del Col·legi Oficial
de Psicòlegs

Avda. Tirso de Molina, 3
Tel. 340 41 38
València-46009

CAP DE REDACCIÓ

Roger Navarro i Domenichelli

CONSELL DE REDACCIÓ

Juan Huerta Pérez
Oto Luque i Agües
Manuel Peretó i Soriano
Immaculada Ros i Pallarés

COL.LABORADORS

Daniel Benítez i Fos
Antoni Belda i Mas

FOTOGRAFIA

Carme Serrador i Almudéver

DIBUIXOS ORIGINALS

Ignasi

DISENY I MAQUETACIÓ

Victor Pompeo Devicienti

**SECRETARIA
DE REDACCIÓ**

Lidia Tena i Espada

IMPRIMEIX

Berta Print, S. A.
Cambrils, 8. València
D. L.: 841-1983

**JUNTA RECTORA DE LA
DELEGACIÓ DEL PAÍS
VALENCIÀ DEL COL·LEGI
DE PSICÒLEGS**

JOAN HUERTA
President

CONCEPCIÓ ALDOMAR

Vice-presidenta

M.ª CARME GINER

Secretària

ANNA SANCHO

Vice-secretària

IMMACULADA ROS

Tresorera

Vocals

EMPAR CARPI

EMPAR FERRER

CARLES E. GARCIA

JULIAN GARCIA

MAURÍCIA GONZÁLEZ

VICENT LLOPIS

ROGER NAVARRO

Informació Psicològica no es
fa responsable de les
opinions expressades als
articles publicats. L'opinió
dels editors només queda
expressada a l'editorial.

La Llei General de Sanitat

EN un passat butlletí (n.º 7, novembre del 83), la Junta de Govern del Col·legi d'aleshores celebrava positivament els esforços del ministre de Sanitat, Ernest Lluch, per donar a llum un primer esborrany de la Llei General de Sanitat tenint en consideració totes les institucions i forces socials implicades (en aquell cas, l'opinió del Col·legi de Psicòlegs). Avui aquell inicial optimisme per la nostra banda podria ésser matissat, i l'actual llei podríem qualificar-la més de continuïsta que de reformista.

Per part del govern, l'excusa per al rebaixament de plantejaments respecte del primer esborrany ha estat, segons ells, la necessitat del pacte amb les forces d'oposició (principalment AP, que ha actuat de puntal dels sectors més conservadors de l'organització mèdica), les quals, per altra banda, hi continuen oposant-se, amb la qual cosa l'únic que el govern ha aplegat a aconseguir és, fins i tot, la ferma oposició d'UGT de la sanitat (a banda de les altres forces reformistes i progressistes, que ja s'hi oposaven).

Entre altres, veiem com a punts negatius d'aquesta llei:

— Contradiccions com la de no contemplar la universalització del dret a l'assistència sanitària a tots els ciutadans.

— La perpètua pluralitat d'estructures sanitàries; per una banda tenim, per exemple, els serveis de salut de les autonomies (entitats creades per la llei); per altra, l'actual estructura del INSALUD (al País Valencià es troba en procés d'ésser transferit, però en aquest cas els aspectes del futur finançament encara no estan aclarits).

— La total gratuïtat en el moment d'utilització d'un servei sanitari no està garantida, la llei estableix la possibilitat de taxes per la prestació de determinants serveis (cap. 5.ª, «De la financiació»). Açò pot suposar àdhuc, que serveis que a ulls d'algunes persones puguen semblar no indispensables, donat l'actual model sanitari (psicologia clínica, per exemple), no siguin sempre utilitzats pels usuaris. El fet d'incloure aquestes taxes suposa una greu discriminació econòmica envers dels sectors menys afavorits de la societat.

— Hi ha un aspecte de la llei que ens interessa als psicòlegs com a professionals: l'assistència primària i la salut mental. Aquesta «reforma» del govern socialista centra tot el seu interès en l'atenció en cas de malal-

tia (hospitalària i d'ambulatori), nosaltres creiem que la tasca de prevenció deuria d'ésser el fonament de tot el sistema sanitari, però hom continuarà treballant sobre models de rehabilitació, molt més costosos a la llarga, encara que més vistosos. La salut no està contemplada, en definitiva, per la llei com un tot psico-físic integrat, i és clara la primacia del model d'assistència mèdica (feta per metges tan sols).

És clar que les prioritats del govern actual no abasteixen el camp de la salut i la seguretat social (ahí està també el retall en les pensions). Així mateix, és simptomàtica la presència, en temps de crisi, d'un economista, Lluch, al front del ministeri, i no d'un especialista en el camp, del partit socialista. En el preàmbul de la llei hom fa referència a que: «La reforma... tiene, por fuerza, que ser paulatina... y adecuarse a las disponibilidades presupuestarias en lo que concierne al otorgamiento de las prestaciones del sistema a todos los ciudadanos».

Per suposat, en cap moment en la llei hi ha referència a la professió del psicòleg, hom parla «del personal mèdico de la seguridad social, del personal sanitario titulado, auxiliar de clínica de la seguridad social, personal no sanitario...» (cap. 6.º, art. 87). Així, per exemple, quan es parla de la salut mental (cap. 3.º) no es fa cap referència a la psicologia o als psicòlegs, s'aludeix a «Servicios de salud mental y atención psiquiátrica».

Tal vegada podríem concloure aquesta petita anàlisi amb el paràgraf primer de la Llei de Sanitat:

«De todos los empeños que se han esforzado en cumplir los poderes públicos desde la emergencia misma de la Administración contemporánea, tal vez no hay ninguno tan reiteradamente ensayado, ni con tanta contumacia frustrado, como la reforma de la sanidad».

Els mateixos s'ho diuen.

